

איך חלקם המתני' דבחשב להניח אימורים למחר פסול ובחשב ליתן את הניתנין למטה למעלה כשר הא בשניהם נתכפרו הבעלים. ופסול באכילה. ואינו יודע טעם לחלק בין מחשבת להניח אימורים למחר למחשב ליתן את הניתנין למטה למעלה כיון דבשניהם אי עביד כמחשבתו נתכפרו בעלים ונפסל כולא זיבחא באכילה. ובתוס' לעיל דף כ"ז ע"א ד"ה יצא העלו בסוף דבריהם כיון דבמעשה שנתן הדמים דלמטה למעלה כפרו בעלים אלא דהבשר אסור אם חישב לעשות כן מותר הבשר דלא עביד ר"י מחשבה כמעשה אלא היכא דבמעשה פסול גמור ולא נתכפרו.....

תמוה לי למ"ש תוס' לעיל כ"ז ע"א ד"ה יצא זה וכו' בסוף הדיבור דאם במעשה כיפרו בעלים אלא דהבשר מיפסיל בזה ל"א מחשבה כמעשה ובשר אפי' באכילה כשר, איך יתרצו מתני' דהכא או אמורין למחר הא כשיפסל כל הבשר בלינה מ"מ כיפרו בעלים וצלע"ג

מתני' שחטו על מנת להניח את דמו או אימוריו למחר או להוציאן לחוץ *רבי יהודה פוסל ז' חכמים מכשירין ע"מ ליתנון על גבי הכביש שלא כנגד היסוד וליחן את הניתנים למעלן למטה ואת הניתנים למטה למעלן לחוץ

תלמוד בבלי מסכת זבחים דף לו עמוד א

כל הפסולין פרק שלישי זבחים לו

גמ' פרי קראי כפיכי בנותרי. חד בפסח וחד בתודה. חליפין. מפריש תודתו ואכרזה והפריש אחרת תחתיה ונמלאת הראשונה הויא שניה חליפי תודה וקריביה. וולדות ג' פגומים. ולר תודה ותנורת תודה וטולן קריבין כדאמר' בבבבבב (דף יד:) רק קדשיך אלו התנורות אשר יהיה לך אלו הולדות בטולן אתי קורא בהן תורה אור

בפנים בחוץ ואת הניתנין בחוץ בפנים שיאכלוהו טמאים ושקריבוהו טמאים *שיאכלוהו ערלים ושקריבוהו ערלים לשבר עצמות הפסח לאכול. הימנו נא ולערב דמו ברם הפסולים *בשר שאין מחשבה פוסלת אלא בחוץ לזמנו וחיון למקומו *זהפסח והחטאת שלא לשמן: גמ' מ"ט דרבי יהודה אמר רבי אלעזר תרי קראי כתיבי בנותר כתוב אחד אימר *לא תותירו ממנו עד בקר וכתוב אחד אימר *לא יניח ממנו עד בקר אם אינו ענין להניח תגרו לענין מחשבת הינח ורבי יהודה האי קרא להכי הוא דאחא האי מיבעי ליה לכדתניא *ובשר זבח תודת שלמיו *למדנו לתודה שנאכלת ליום ולילה חליפין *יולדות *תנורות מנין ת"ל ובשר *החטאת ואשם מנין ת"ל זבח *וּמנין לרבות *שלמי נזיר *ושלמי פסח *וּ ת"ל שלמיו להמי תודה וחלות ורקיקים שבנזיר מנין ת"ל קרבנו כולן קורא אני בהן לא יניח *א"כ ל"מא קרא *לא תותירו מאי לא יניח אם אינו ענין להינח תגרו ענין למחשבת הינח תנינח להניח להוציא מאי איבא למימר ועוד טעמא דר' יהודה סברא הוא דתניא *אמר להם רבי יהודה *אי אתם מודים שאם הניחו למחר שהוא פסול אף חישוב להניחו *למחר פסול *אלא טעמא דרבי יהודה סברא הוא וניפלוג גמי ר"י בכולוהו בהי ניפלוג בשובר עצמות הפסח ולאכול ממנו נא זיבחא גופיה מי מיפסיל ע"מ שיאכלוהו טמאים ושקריבוהו טמאים זיבחא גופיה מי מיפסיל ערלים ושקריבוהו ערלים זיבחא גופיה מי מיפסיל לישנא אחרינא כל כמיניה לערב (ה) ודמקברם

גמ' פרי קראי כפיכי בנותרי. חד בפסח וחד בתודה. חליפין. מפריש תודתו ואכרזה והפריש אחרת תחתיה ונמלאת הראשונה הויא שניה חליפי תודה וקריביה. וולדות ג' פגומים. ולר תודה ותנורת תודה וטולן קריבין כדאמר' בבבבב (דף יד:) רק קדשיך אלו התנורות אשר יהיה לך אלו הולדות בטולן אתי קורא בהן תורה אור תשא זבחת וגו': ת"ל ובשר. דהוה ליה למכחז ותודתו ביומו יאכל הוא ליה יד' קרא יתירא לדרשא: שלמי נזיר. חל נזיר הטעון לחם כמותה: ושלמי פסח. מניחא חרבתה עשר אכל שלמים בעלמא לא מני לרבויה דהא כתיב כהדיא בה שני ימים ביום זבחתם יאכל וממחרת: פ"ג א"כ ל"מא קרא לא פוגירו. כדכתיב ככל שאר התורים לשון טהרה: ועוד טעמא דר' יודוס ע"כ פכרם סוף. ולא מריבוי דקרא אלא ס"ל דהואיל ומיפסיל בהולאה ובהיטח מיפסיל נמי במחשבת האלה והיטח: שאם שני לפתח פסול. דם כפסל כשקיעת תמוה טו: ונפלוג נמי ר' יודוס בפסולו. הואיל וטעמא מהאי סברא הוא נפלוג בטולו הגד דמסני' דקתי כשר ומשנינו כהימנייהו נפלוג: מי קא מיפסיל. אם היה שובר את העלמות או לזכולא *שקריבוהו טמאים מי מיפסיל *והואיל שקריבוהו בחימורין קאמר דומיא דיאכלוהו בבשר *וכן אם יאכלו טמאים או ערלים זבח שזרקדמו כהלכתו מי פסול הקרבן למפרע מלרעות: *ג' לישנא אחרינא כל מינייהו מי ישמע לו להקריט בפסול הכהנים טמאים לא ישמעו לו וכן הערלים להקריט לזבחה כעבירה או לאכול קדש כעבירה הלכך אין מחשבתו מחשבה בדבר החלוי בחחרים: לפרע (ב) דפן כדס' כו'. טלי האי משעתיא כלומר ואי אפלוג בלערב דמה טי' אין דם מצטל דם וכיון דטירוב לא פסיל מחשבת עירוב [נמי] לא פסיל: לישן אם שניפנין כו'. (ג) ליפלוג יו' במחשבה שלא במקומו: ר' יודוס לטעמי' דלמחר

2

→

⊗

3

2

4

5

3

והקרוב לעמיד שזכו באמת כוונת החוס
בחירותם צמח"כ דר"י לא עבדו
 מחשבה כמעשה אלא היבא דמעשה פסול
 גמור ולא נתכפרו בעלים עכ"ל, וכוונת החוס
 הוא משום דכחא שהמעשה אינו פוסל
 הכפרה, גם להבשר אינו בגדר פוסל, רק דלא
 שרי לר, ועל זה לא שיך מחשבה כמעשה
 דרק על מעשה הפוסל אמרין שהמעשה
 עליו כאילו עשאו, [ואש"מ שלפ"ז צאו דברי
 החוס' סתומים וקלרים צוחר מ"מ הרי
 הרבה דברי החוס' צוזכרים צאו בלשונות
 סתומים] וזככי יתבאר היטב דברי החוס'
 לקמן ל"ו ח' ד"ה שיאכלוהו עמאים שהקשו
 צבא דפוסל ר"י להניח אימוריו למחר
 וברי אפילו הניח למחר הא בעלים נתכפרו
 משעת זריקה, ותירצו דאילו עשה כמעשהו,
 היינו שכיח האימורים גם הבשר לא הי'
 משתרי באכילה כל כמה דלא הוקטרו
 האימורים, ולמחר כשהאימורים יפסלו [וכו"ל]
 אז כאילו נאצדו האימורים דאינם מעכבים
 יותר כבשר] אז כבר גם הבשר נפסל מדין
 נותר ע"ש, וחמה הגרעק"א ז"ל בחוספותיו
 למשניות אות כ"ט דמכ צכך שאילו הי'
 עשה כמעשהו להניח האימורים הי' הבשר
 ג"כ פסול, מ"מ הא בעלים מיהא נתכפרו
 משעת זריקה וכבר הוכיחו החוספות בדף

⊙

כ"ז דלא אמר ר"י מחשבה כמעשה אלא
 היבא דאילו עשה הי' פסול לגמרי אפילו
 לענין כפרת הבעלים עיין שם וצאחיטור
 חו"ד סי' כ"ט פלפל צזה ע"ש, ולפמשי"כ
 הדברים מצוהרים דהתם שטל ידי הינוה שנ
 האימורים הי' חל שם "פסול" נותר על
 האימורים והבשר, שפיר קבצר ר"י מחשבה
 כמעשה לענין זה שגם במחשבתו יחול פסול
 הזה והביא דשלא במקומו שאני שלא חל
 פסול כלל על הבשר רק דלא שרי לי וממילא
 נשאר באיסורו נקודם זריקה ועל כה"ג כבר
 ר"י דלא הוי מחשבה כמעשה כיון שאינה
 מחשבה הפוסלת וכנ"ל,

ק"ה א"ק ג' ח"ק א"ו ל"א

ועיקר דברי החוס' דכחצו דמאחר דלר"י
 מחשבה כמעשה אי"כ השוחט ע"מ
 לזרוק לאלתר שלא במקומו מפסל הבשר כדין
 זרק שלב"מ, ול"ט עובא דהא לכאורה נראה
 דבזרק שלב"מ אינו פוסל כלל את הבשר
 רק דלא שרי לי וממילא נשאר באיסור בשר
 לפני זריקה, דהא צמ"מ אמרי לעיל למ"ל
 יחזור הבשר ויקבל וכ"כ להחיר בשר
 באכילה מי איבא זריקה דלא מכפרה ושריא
 בשר באכילה, ומשמע להדיא דאילו יחזיר
 שאחר שזרק שלב"מ יכול לחזור ולזרוק
 ולעשות זריקה בגונה הי' הבשר משתרי
 אלא משום דשוב לא משכח"ל שיחזור ויזרוק
 דכיון שכבר נתכפר ליבא שוב תורת זריקה
 כלל, וכ"ז היבא דבאמת זרק שלב"מ אכל

4

כמעשה לזרוק שלב"מ כפי דלר"י לגבי פסולו
 הקרצן הוי מחשבה כמעשה, מ"מ הזריקה
 דאח"כ הא הוי שפיר זריקה המכפרת
 [דמחמת מחשבה כמעשה הא לא נפקע תורת
 זריקה המכפרת ממה שזרוק אחר כך, שברי
 באמת עדיין לא הי'תה זריקה המכפרת]
 וכיון דסוף סוף מה שזרוק תבא זריקה
 המכפרת ממילא שפיר תשתרי בשר
 באכילה אפילו אם נדון כמעשה כמעשה
 כאילו כבר הזרק שלא במקומו דהא מ"מ
 אח"כ כותר ע"י זריקה המכפרת וכדמשמע
 צמ"מ דרק משום דא"א שוב לעשות זריקה
 המכפרת הוא דבבשר פסול, ונעשוטו
 הדברים לריכוס עיין גדול.

5

פ"א יח"ק א"ח ג' ח"א

יונראה דרבי יהודה לא עבד מחשבה כמעשה
 אלא היבא דמעשה פסול גמור ולא נתכפרו
 הבעלים. לפיכך בחשז לחת את הניתנין למעלה
 למטה, דכיון דאפילו חי עבד הכי ונתן למטה,
 הלא שלא במקומו במקומו דמי, ואינו אלא
 פסול בשר והבעלים נתכפרו, אין מחשבה כזו
 פוסלת כלל, והקרצן בשר צהחלט והבשר שריא
 באכילה. ולכאורה קשה דהכי נמי יומא בחשז
 להניח את האימורים למחר לא תבא מחשבתו
 פוסלת? שברי אפילו אם עשה ככה והניח
 האימורים למחר ונפסל כל הבשר, הקרצן לא
 נפסל מלרעות והבעלים נתכפרו, ורבי יהודה לא
 עבד מחשבה כמעשה אלא היבא דמעשה פסול
 גמור ולא נתכפרו הבעלים?

6

7

צ"ן הנושאים. דשאני התם בחשז לחת את
 הניתנין למעלה למטה, הלא חשז לעשות מעשה
 כזה שהבעלים מתכפרים בו, הרי יש במחשבתו
 לעשות דבר כשרות ואין זו מחשבה פסולה. אבל
 בחישז להניח האימורים למחר, נהי שאפילו אם
 עשה כמו שחשז והניח האימורים למחר הבעלים
 נתכפרו, היינו משום שעלם הפלא האימורים לא
 מעכבי בקרצן מלרעות. אבל במחשבתו שחשז
 להניח האימורים למחר אין במחשבה זו לעשות
 שום דבר כשרות. ואדרבה הוא חשז לעשות
 מעשה כזה שיפסול כל הקרצן כולו (לשון
 החוספות פה) "סברה היא" שמחשבה פסולה
 היא, וממילא נפסל הקרצן מדיני מחשבה פסולה.

3

⊙